

Arrest

nr. 223 097 van 24 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Johannes BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 17 juni 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 12 juni 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERSCHRAEGEN, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 mei 2019 is verzoeker het voorwerp van een administratief verslag vreemdelingencontrole naar aanleiding van illegaal verblijf en transmigratie.

Op 28 mei 2019 neemt de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septiesL). Deze beslissing, die verzoeker op 28 mei 2019 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Grensleie op 28/05/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: N.

voornaam: H.S.

geboortedatum: 01.01.2000

geboorteplaats: <AANVULLEN - LIEUNAISSANCE>

en die verklaart volgende nationaliteit te hebben, maar kan dit niet staven: Socialistische Republiek Vietnam

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene is op het moment van zijn arresatie niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming (PV nr. KO.55.L4.004333/2019) door PZ Grensleie Betrokkene werd aangetroffen in een vrachtwagen. Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

Door de taalbarrière kon betrokkene geen verklaringen afleggen bij de politie. Een nieuw hoorrecht zal worden afgenomen in het gesloten centrum. Een verwijdering naar betrokkenes thuisland zal niet uitgevoerd zolang er geen nieuw hoorrecht is afgenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene kan niet bewijzen wanneer hij België is binnengekomen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming (PV nr. KO.55.L4.004333/2019) door PZ Grensleie Betrokkene werd aangetroffen in een vrachtwagen. Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er een bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene kan niet bewijzen wanneer hij België is binnengekomen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming (PV nr. KO.55.L4.004333/2019) door PZ Grensleie

Betrokkene werd aangetroffen in een vrachtwagen.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van de vereiste documenten zal de grens worden bepaald nadat het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Er zal ter zake een nieuwe beslissing genomen worden waarbij de grens wordt bepaald en waartegen een schorsend beroep bij de RVV kan ingesteld worden.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

(...)"

Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad gekend onder het rolnr. 233.410.

Op 29 mei 2019 wordt verzoeker gehoord in het bijzijn van een tolk.

Op 12 juni 2019 neemt de gemachtigde de beslissing tot vaststelling van de grens. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In opvolging van de bijlage 13 septies dd 28/05/2019, betekend aan betrokkene, op 28/05/2019, ten aanzien van,

De Heer, die verklaart te heten(1):

naam: N.

voornaam: H.S.

geboortedatum: 01.01.2000

nationaliteit: Socialistische Republiek Vietnam

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, wordt er bij deze beslist om betrokkene zonder verwijl naar de grens van Vietnam te doen terugleiden.

Na grondig onderzoek van alle elementen aanwezig in het administratieve dossier kan er immers worden geconcludeerd dat een terugleiding naar Vietnam in hoofde van betrokkene geen risico op schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Wij verwijzen naar de verklaringen die u deed op datum van 29.05.2019 in het kader van uw hoorrecht/intakegesprek bij uw binnenkomst in het gesloten centrum voor illegalen te Brugge.

Betrokkene verklaart dat hij niet naar Vietnam kan terugkeren omwille van een gebied dat verhuurd is aan China (cfr. Gebied in de provincie Quangninh). Hij zou hier tegen hebben betoogd en zou hierdoor problemen hebben gekregen met de politie. De politie zou betrokkene willen opsluiten en hij is daarom gevlucht.

Ten eerste dient er te worden benadrukt dat u weigert asiel aan te vragen in België. Als u daadwerkelijk gevaar loopt in uw land van herkomst, lijkt het logisch aan te nemen dat u asiel wenst aan te vragen. Betrokkene stelt uitdrukkelijk dat hij geen asiel wenst aan te vragen. Bovendien legt u geen enkel identiteitsdocument voor die uw identiteit en nationaliteit kan bevestigen om u beweringen te staven. Tot slot beweerde u niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omdat u gezocht zou worden door de politie naar aanleiding van een betoging. U levert geen enkel concreet bewijs voor deze beweringen. Het is dan ook niet aannemelijk dat u problemen zou hebben bij een terugkeer naar Vietnam.

CONCLUSIE

Op basis van deze analyse en gelet op de afwezigheid van elk ander element besluit de Dienst Vreemdelingenzaken dat er in het geval van de uitvoering van de verwijderingsmaatregel geen risico bestaat op een schending van artikel 3 EVRM.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker zet uiteen dat hij diligent optrad en dat aangezien hij van zijn vrijheid is beroofd er een risico bestaat dat de bestreden beslissing op korte termijn zal worden uitgevoerd.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder ook niet in vraag wordt gesteld, is *in casu* voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 5 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van het wettigheidsbeginsel.

2.3.2.2 In een eerste onderdeel wijst verzoeker erop dat er twee onderscheiden beslissingen werden afgeleverd: een bijlage 13septiesL enerzijds en de bestreden beslissing anderzijds. Een dergelijke beslissingsprocedure heeft geen wettelijke basis en strookt niet met artikel 7 van de Vreemdelingenwet. De wetgeving voorziet slechts in één beslissing: het bevel dat tegelijkertijd een verwijderingsbesluit is. De bestreden beslissing schendt artikel 3 van het EVRM doordat pas achteraf, na het afleveren van het bevel artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht. Hierdoor wordt tevens afbreuk gedaan aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, gewaarborgd in artikel 13 van het EVRM. De bestreden beslissing is genomen zonder dat er een rechtsgrond toe bestaat.

2.3.2.3 Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat er geen twee onderscheiden beslissingen kunnen worden afgeleverd en hij niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikt.

Vooreerst stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers gesteld dat toepassing wordt gemaakt van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet om verzoeker, die het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten, terug te leiden naar de grens met Vietnam. Verweerder heeft tevens geduid waarom er geen enkel element werd aangevoerd waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker bij een terugkeer naar Vietnam dreigt te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De thans bestreden beslissing tot vaststelling van de grens werd aldus getroffen op grond van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden."

De thans bestreden beslissing tot vaststelling van de grens is een voor vernietiging en dus voor schorsing vatbare rechtshandeling (cf. RvS 29 maart 2010, nr. 202.434; RvS 24 april 2012, nr. 219.013; RvS 11 december 2012, nr. 221.678; RvS 7 maart 2013, nr. 222.756; RvS 25 april 2013, nr. 223.280).

De Raad is er zich van bewust dat in bepaalde, oudere rechtspraak van de Raad van State werd geoordeeld dat een bevel of beslissing tot terugleiding naar de grens niet vatbaar is voor beroep omdat het slechts een maatregel tot uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten of

uitzettingsbesluit uitmaakt (RvS 10 december 1980, nr. 22.730; RvS 27 september 1985, nr. 25.673; RvS 20 februari 1997, nr. 64.672; RvS 8 juli 2005, nr. 147.537). Deze rechtspraak kan echter niet langer worden aangehouden.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt van zowel het bevel om het grondgebied te verlaten als van de beslissing tot terugleiding, werd immers gewijzigd bij wet van 19 januari 2012 en dit met het oog op de gedeeltelijke omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) (Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.*, Kamer, 2011-2012, nr. 53-1825/001, 3). Met diezelfde wet werden ook de titel *Illquater* en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, waarnaar wordt verwezen in artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet, ingevoerd.

Het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens in toepassing van artikel 7, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet, betreffen thans dus niet langer een zuiver nationale aangelegenheid maar met dergelijke besluiten wordt uitvoering gegeven aan het Unierecht.

De Raad is bijgevolg, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, ertoe gehouden om de relevante nationale bepalingen en regelingen conform het Unierecht, dit is richtlijnconform, uit te leggen. Krachtens het beginsel van loyale samenwerking dat voortvloeit uit artikel 4.3 van het Verdrag van de Europese Unie, dienen de nationale overheden, en bij uitbreiding de nationale rechters, voorts rekening te houden met de eenvormige uitlegging die aan het Unierecht wordt gegeven door het Hof van Justitie. Naast de primaire en secundaire Unieregelgeving vormt de rechtspraak van het Hof op die manier een volwaardige bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VW EU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, Kühne & Heitz NV, nr. C-453/00, § 21).

In casu is de Raad van oordeel dat de artikelen 7, tweede lid en 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, moeten worden uitgelegd in de zin van de artikelen 6, 8, 12 en 13 van de Terugkeerrichtlijn derwijze dat tegen een beslissing tot terugleiding naar de grens, ongeacht of deze beslissing tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten wordt getroffen, een beroep openstaat bij de Raad.

Artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn, waaraan gedeeltelijke uitvoering wordt gegeven door artikel 7 van de Vreemdelingenwet, heeft betrekking op het terugkeerbesluit en bepaalt als volgt:

“1. Onverminderd de in de leden 2 tot en met 5 vermelde uitzonderingen, vaardigen de lidstaten een terugkeerbesluit uit tegen de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft.

(...)

6. Deze richtlijn belet niet dat in de lidstaten het besluit inzake de beëindiging van het legaal verblijf tezamen met een terugkeerbesluit en/of een verwijderingsbesluit en/of een inreisverbod overeenkomstig de nationale wetgeving met één administratieve of rechterlijke besluit of handeling kan worden genomen, onverminderd de procedurele waarborgen die zijn vervat in hoofdstuk III en in andere toepasselijke bepalingen van het communautair en het nationaal recht.”

Artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn heeft betrekking op de verwijdering van derdelanders en luidt als volgt:

“1. De lidstaten nemen de nodige maatregelen om het terugkeerbesluit uit te voeren indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek overeenkomstig artikel 7, lid 4, is toegekend of indien de betrokkene niet binnen de volgens artikel 7 toegestane termijn voor vrijwillig vertrek aan de terugkeerverplichting heeft voldaan.

2. (...)

3. De lidstaten kunnen een afzonderlijk administratief of rechterlijk besluit of administratieve handeling aannemen waarbij de verwijdering wordt gelast.

(...)”

Artikel 12 van de Terugkeerrichtlijn heeft betrekking op de procedurele waarborgen inzake terugkeerbesluiten, inreisverboden en verwijderingsbesluiten en voorziet het volgende:

“1. Het terugkeerbesluit en, in voorkomend geval, het besluit betreffende het inreisverbod en het besluit inzake verwijdering worden schriftelijk uitgevaardigd en vermelden de feitelijke en de rechtsgronden, alsook informatie over de rechtsmiddelen die openstaan.

De informatie over feitelijke gronden mag worden beperkt indien de nationale wetgeving voorziet in een beperking van het recht op informatie, met name ter vrijwaring van de nationale veiligheid, de landsverdediging, de openbare veiligheid, dan wel met het oog op het voorkomen, onderzoeken, opsporen en vervolgen van strafbare feiten.

(...)”

Artikel 13 van de Terugkeerrichtlijn handelt over het doeltreffend rechtsmiddel en luidt als volgt:

“1. Aan de betrokken onderdaan van een derde land wordt een doeltreffend rechtsmiddel van beroep of bezwaar toegekend, dat hij bij een bevoegde rechterlijke of administratieve autoriteit of bij een onpartijdig samengestelde bevoegde instantie waarvan de onafhankelijkheid is gewaarborgd, kan aanwenden tegen de in artikel 12, lid 1, bedoelde besluiten in het kader van terugkeer.

(...)”

Artikel 13.1. van de Terugkeerrichtlijn voorziet aldus voor alle bij artikel 12.1. van deze richtlijn bedoelde besluiten in een doeltreffend rechtsmiddel. Het gaat dan ook niet enkel om een doeltreffend rechtsmiddel inzake terugkeerbesluiten, maar ook inzake verwijderingsbesluiten (en inreisverboden).

Uit de samenlezing van de boven vermelde bepalingen volgt dat de betrokken derdelander tegen een besluit inzake verwijdering, los van de vraag of dit besluit al dan niet wordt getroffen tezamen met een terugkeerbesluit, een doeltreffend rechtsmiddel moet kunnen aanwenden.

Een bevel om het grondgebied te verlaten, getroffen in toepassing van de artikelen 7, eerste lid en 74/14 van de Vreemdelingenwet, moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Het bevel om het grondgebied te verlaten komt bijgevolg voor als een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn.

Uit het bepaalde in artikel 8 van de Vreemdelingenwet, dat gewag maakt van *“[h]et bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens”*, blijkt dat de beslissing tot terugleiding van de grens onderscheiden moet worden van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing tot terugleiding naar de grens, die al dan niet tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen, moet worden aanzien als een besluit inzake verwijdering in de zin van artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn. Het betreft immers een maatregel waarbij wordt beslist om de betrokken vreemdeling te verwijderen naar de grens van een welbepaalde staat. Ook uit de in de artikelen 27, § 1 en § 3, derde lid en 74/17, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet gehanteerde terminologie blijkt dat de beslissing tot terugleiding naar de grens een verwijderingsbesluit betreft.

Conform de artikelen 12.1. *juncto* 13.1. van de Terugkeerrichtlijn, moet een vreemdeling zodoende zowel tegen het jegens hem getroffen bevel om het grondgebied te verlaten (terugkeerbesluit) als tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens (verwijderingsbesluit) een doeltreffend rechtsmiddel kunnen aanwenden.

Ook het Hof van Justitie benadrukt dat de lidstaten zowel inzake terugkeerbesluiten als inzake verwijderingsbesluiten moeten voorzien in doeltreffende beroepsgangen (HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, punt 40; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, G. en R., punt 29).

Derhalve dient artikel 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet zo te worden geïnterpreteerd dat de beslissing tot terugleiding naar de grens een afzonderlijke “beslissing” uitmaakt waartegen een beroep bij de Raad kan worden ingesteld.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het nemen van twee onderscheiden beslissingen weldegelijk een wettelijke basis heeft en strookt met de Terugkeerrichtlijn die in twee verschillende fasen voorziet, zoals verzoeker zelf beaamt. Waar verzoeker betoogt dat artikel 3 van het EVRM pas in de huidige bestreden beslissing is onderzocht waardoor er afbreuk wordt gedaan aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel kan hij niet worden gevolgd, nu tegen de bestreden beslissing tot vaststelling van de grens wel degelijk een rechtsmiddel kan worden aangewend bij de Raad dat bovendien een opschortende werking heeft. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet voorziet in een van rechtswege opschortende

werking van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die wordt ingediend tegen een verwijderingsmaatregel.

Waar verzoeker betoogt dat artikel 3 van het EVRM reeds onderzocht diende te worden in het terugkeerbesluit van 28 mei 2019 richt hij zijn grief tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septiesL) van 28 mei 2019 dat niet het voorwerp uitmaakt van huidige vordering. In de mate het middel is gericht tegen het terugkeerbesluit of het bevel om het grondgebied te verlaten is het aldus niet ontvankelijk.

Betreffende de verwijzing naar arresten van de Raad van State en van de Raad, merkt de Raad op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentwerking hebben. Verzoeker toont ook niet aan dat de feitelijke omstandigheden die tot deze rechtspraak geleid hebben getransponeerd kunnen worden naar onderhavige zaak.

Verzoeker toont *prima facie* geen schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en van het wettigheidsbeginsel.

2.3.2.4 In een tweede onderdeel betoogt verzoeker een gebrek aan een zorgvuldig onderzoek naar artikel 3 van het EVRM. Verzoeker gaf aan betoogd te hebben tegen het feit dat de provincie Quangninh wordt verhuurd aan de Chinese overheid. Hierdoor heeft hij problemen met de politie en hij diende zijn land van herkomst te ontvluchten. Dat in Vietnam betogers hardhandig worden aangepakt en mogelijks in hechtenis worden genomen is een welgekend feit. Verzoeker verwijst hieromtrent ook naar de stukken 10 tot 17 in bijlage van het verzoekschrift. De loutere verklaring van verzoeker kan als bewijs aanvaard worden. Het feit dat hij (vooralsnog) geen asiel heeft aangevraagd doet ook geen afbreuk aan de onderzoeksverplichting in het kader van artikel 3 van het EVRM van verweerder.

2.3.2.5 Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens, zoals 'Amnesty International' of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008,

Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd: “*Ten eerste dient er te worden benadrukt dat u weigert asiel aan te vragen in België. Als u daadwerkelijk gevaar loopt in uw land van herkomst, lijkt het logisch aan te nemen dat u asiel wenst aan te vragen. Betrokkene stelt uitdrukkelijk dat hij geen asiel wenst aan te vragen. Bovendien legt u geen enkel identiteitsdocument voor die uw identiteit en nationaliteit kan bevestigen om u beweringen te staven. Tot slot beweerde u niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omdat u gezocht zou worden door de politie naar aanleiding van een betoging. U levert geen enkel concreet bewijs voor deze beweringen. Het is dan ook niet aannemelijk dat u problemen zou hebben bij een terugkeer naar Vietnam.*”

Verzoeker verwijst naar de stukken 10 tot 17 in bijlage van het verzoekschrift. Stuk 10 betreft een persartikel over protesten in juni 2019 tegen nieuwe economische zones in Vietnam en waarbij door de politie meer dan duizend betogers in de stad Hanoi werden vastgehouden. Stuk 11 betreft eveneens een persartikel waaruit blijkt dat de protesten van juni 2019 tegen drie nieuwe economische zones toenam en zich verspreide over het land zodat de regering besliste om het overleg en de stemming van nieuwe wetten betreffende deze speciale zones uit te stellen naar oktober. Stuk 12 betreft een persartikel waaruit blijkt dat een gerechtshof in Vietnam een aantal betogers heeft veroordeeld tot een gevangenisstraf. Stuk 13 betreft een artikel over de achtergrond van de protesten. Stuk 14 betreft een persartikel over de veroordelingen door een gerechtshof in de provincie Binh Thuan tot een gevangenisstraf van zes betogers. Stuk 15 betreft een persartikel in verband met de betoging op 10 juni 2018 van tienduizenden mensen tegen de nieuwe economische zones. Stuk 16 betreft getuigen van een aantal betogers in verband met het hardhandig optreden van de politie. Stuk 17 betreft een persartikel waarbij de Verenigde Staten van Amerika de Vietnamese autoriteiten oproept om een Amerikaans staatsburger vrij te laten die gearresteerd was ingevolge de protesten waar hij aan deelnam.

De Raad stelt vast dat de persartikels betrekking hebben op de grote protesten tegen de door de regering geplande nieuwe economische zones in Vietnam. Deze protesten hadden plaats in juni 2019 en ontwaarden in vasthoudingen en politiegeweld tegen betogers, alsook in veroordelingen tot een gevangenisstraf van een aantal betogers, uitgesproken door rechtbanken. De Raad stelt vast dat deze

artikels niet in verband kunnen worden gebracht met verzoekers problemen. Verzoeker verklaarde immers tijdens het gehoor van 29 mei 2019, in het bijzijn van een tolk, dat hij Vietnam vier maanden geleden heeft verlaten, waardoor hij niet aannemelijk maakt deelgenomen te hebben aan de betogingen en protesten waarover de persartikels handelen die voornamelijk plaatshadden in juni. De Raad stelt aldus vast dat de stukken 10 tot 17 in bijlage van het verzoekschrift geen aanwijzingen bevatten die in verband kunnen worden gebracht met verzoekers verklaring dat hij problemen had ingevolge een betoging.

De Raad benadrukt dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, verzoeker dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en of mensonterende behandelingen. Verzoeker blijft op dit punt aldus in gebreke.

Het motief dat verzoeker geen identiteitsdocument voorlegt die zijn verklaarde identiteit en nationaliteit kan staven, wordt niet weerlegd.

De Raad merkt bovendien op dat verzoeker meermaals de kans had om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat van een vreemdeling die werkelijk vreest in zijn land van herkomst te zullen worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen kan worden verwacht dat hij van deze mogelijkheid gebruik maakt. Nu verzoeker ervoor opteert dit niet te doen, wat een indicatie vormt dat hij er zelf niet van overtuigd is dat hij een reëel risico loopt om in zijn land van herkomst te worden onderworpen aan behandelingen die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM, is het motief in de bestreden beslissing dat van een persoon die daadwerkelijk gevaar loopt in zijn land van herkomst mag verwacht worden dat hij asiel aanvraagt, niet kennelijk onredelijk. De schending van de motiveringsplicht wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan, op basis van de door verzoekers afgelegde verklaringen en aangebrachte stukken *prima facie*, niet worden vastgesteld.

Verzoeker maakt evenmin aannemelijk met welke gekende elementen verweerder geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing waardoor hij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel *prima facie* niet aantoot.

Verzoeker toont ook niet aan dat bij het nemen van de bestreden beslissing een onjuiste toepassing werd gemaakt van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, zodat de schending van het rechtszekerheidsbeginsel *prima facie* niet wordt aangetoond.

Het enige middel is *prima facie* niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

N. MOONEN